

Horváth- Tóth Éva: Szárnyaink

Fent vagyok. Szálldosok.
Szárnnyakról álmodok,
a kék éggel egy vagyok,
röpülök, szabadon.
Szél a kabátom,
átölel, ha fázom
testetlen barátom,
felemel, földre ejt,
dalol és táncot lejt,
nélküle nem vagyok
- kalitba zárt halom -,
csak szárny meg toll,
szerteszórt fuvalom.

Minden odalent
apró és tűnékeny,
vagy én vagyok idefent
semmi és idegen?
Az ég a földig ér,
közte a repülés
épp, mint a születés
arasznyi létezés
halálíg elkísér.

Ha szeretsz fent leszek,
zuhanok, elveszek,
szíved a szél lehet
ami tart, felemel,
szeretlek, jer velem!
Te meg én egy lehet
kék égen, föld felett.